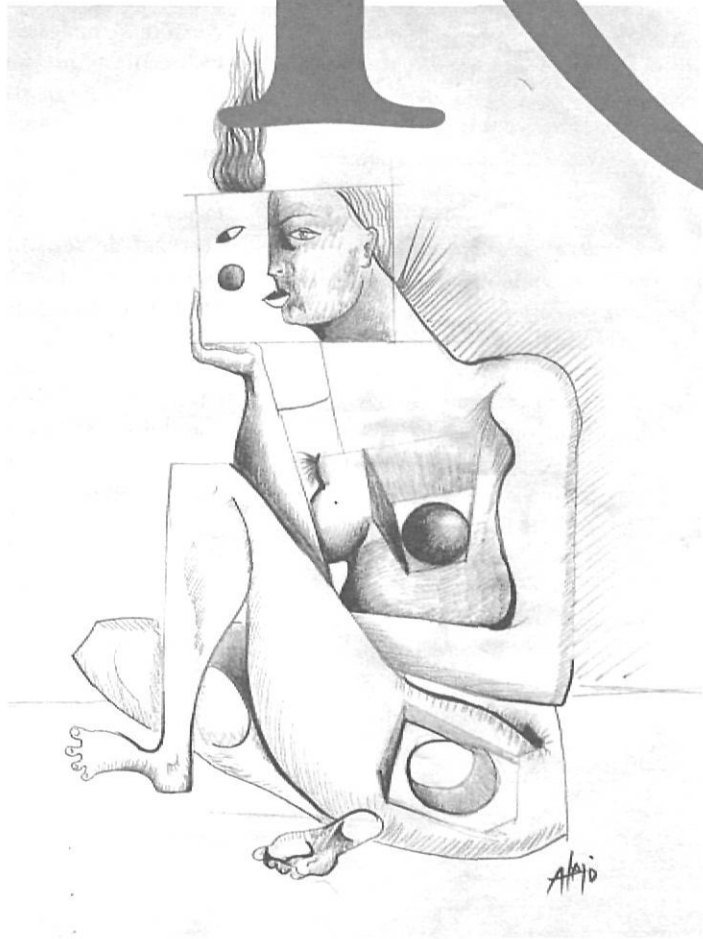

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Leonard Alejo

Nit de diumenge, «Poble nou»

Pere Prada

No, no seguia d'habitud la sèrie, però més d'una tarda festiva se n'havia empassat de gust la reposició de diversos capítols. Aquell diumenge era especial: TV3 havia anunciat amb reiteració l'emissió de la *darrera* trifulga –fins al setembre!—, tot incidint en les qüestions pendents: «Sortirà l'Andreu de la presó? Se salvarà en Ferran?...» Potser vivia un moment un xic delicat, l'amarava una mena de buit, li calia sentir, plorar...

Ja a quarts de vuit de la tarda s'assegué a la butaca per contemplar la repetició dels penúltims episodis. Li van semblar més fluixos que en anteriors ocasions, menys variats, l'amenaça de la mort ho ocupava gairebé tot... però entenia que ens

la fibra en una fórmula sofisticadament estudiada, passar l'estona per no res: la banalització del dolor, una televisió fatalment mediocre substituint la vida, *aparença* i prou.

La majoria de «solucions» desembocaven en el matrimoni, en el nucli familiar («les desgràcies uneixen»), en l'anunci d'un fill... Tot plegat feia una pudor de ranci i de sucremel que li provocava cremor d'estómac, malestar. Per postres, el desenllaç al cas Ferran esdevenia arquetípic de qualsevol telenovel·la, ultra els inevitables punts suspensius per al setembre...

Poble Nou, que gaudeix d'un llenguatge col·loquial la mar de ben treballat –fabulós, gosaria dir– i de grans encerts en les actuacions i en algunes trames, palesava ara la seva autèntica vocació: ni més ni menys que un fulletó carregat de sensibleria, fitxes d'escaquer acomplint el postrem moviment reglamentari, un serial –bastit amb cura, per descomptat– d'espardenya. Havien pagat la pena tantes hores, tants planys, al seu davant? Comprenia la reticència de Benet i Jorret a parlar-ne, constitueix la seva obra –col·lectiva, endemés– menys d'autor. Catalunya, *de nou*, ha arribat tard.

Mosca, mudà de canal. També la Isabel Gemio l'havia fet sanglotar un ranvespre –carai, quina primavera més plujosa!–, aquell en què un soldat nord-americà coneixia per primera volta el seu fill i on un «cavaller» del castell de Tordera muntà un divertit número... malgrat l'afegit de l'anell matrimonial. Sí, massa sabia que l'amor, tema profund, ardu, filosòfic, no té perquè ser cap espectacle ni jugar a la fatuïtat d'un sensacionalisme colpidor, fins i tot

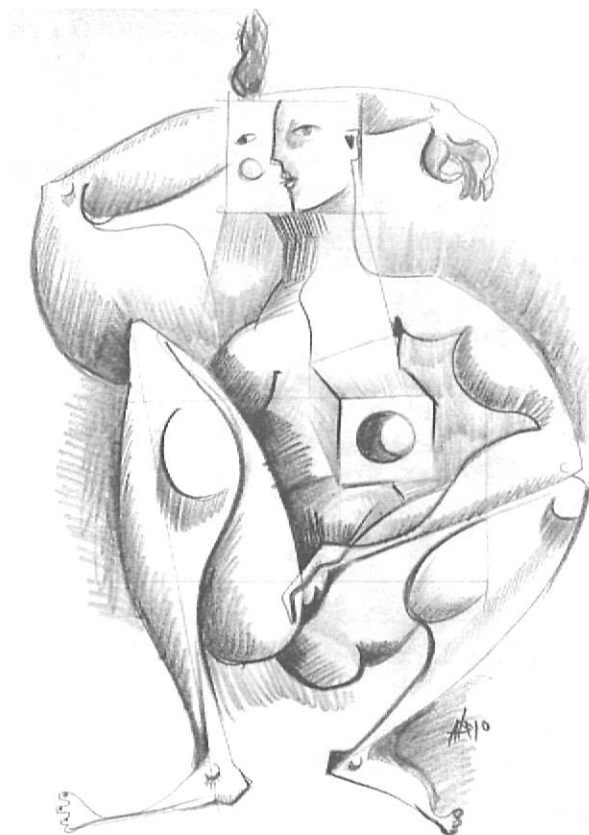

estàvem acostant al final; això no obstant, les llàgrimes li regalimaven per la sotabarba.

Vet ací, doncs, que a les deu tocases, copa i cigar, es trobava ben predisposat per a la cerimònia del goig catàrtic, per a l'encesa sentimental dels personatges de la petita pantalla, veïns d'un barri, d'un país –el seu–, que canviava a marxes forçades, mirall –quasi se n'adonava– de les pròpies mancances...

Gemegà, oi tant!, però aquell vespre copsà amb claredat que les llàgrimes no eren volgudes, que rajaven més enllà del seu desig, com si no fos ell ben bé qui les vessés, com si el traïssin...: certament, no les percebia canalitzades pel cervell. Se sentí estafat, entrampat en una atmosfera d'imperioses –més o gens sacres– secrecions.

El feix de problemes i ensurts de tantes i tantes setmanes, aquells enigmes que et deixaven amb la boca oberta –«continuarà»–, es resolien ara de cop sense que en cap instant notés que afavorissin, que *impliquessin*, la seva intel·ligència, la seva capacitat de discerniment i raciocini; sense que hi guanyés, en resum, absolutament res. Massa fàcils, aquelles llàgrimes; massa falses! Tocar-te

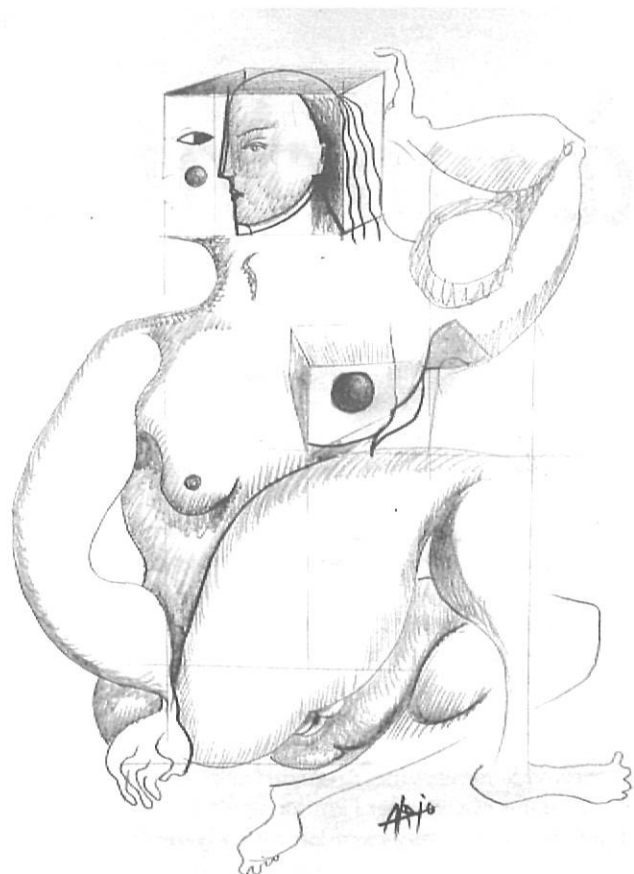
culpa mai no és de ningú. Les persones són així. L'amor ve i se'n va». «Mai no em faria d'un club on m'acceptessin a mi de soci». «—No sóc el mateix des que vaig deixar de fumar. —I fa gaire temps d'això? —Setze anys». «—Com pot ser que Los Ángeles sigui tan net? —És que no llancen les escombraries, saps?, les fan servir per als programes de televisió».

Mentrestant uns futbolistes, a pesar del comportament un poc més humanitzat dels àrbitres procurant posar fre a espordidores lesions, reïncidien en els esquemes de la nostra societat competitiva: guanyar, perdre, puntuació, primes, càstigs, violència, portades de diari... Els locutors, franquejada la curiositat dels partits inicials, insofribles!

Aquella nit se'n va anar a dormir content: enamorat de la seva particular New York, infern i paradís alhora, fruïa de la certesa que sensibilitat i intel·ligència no són res l'una sense l'altra. Ho asseverava l'«acudit» de cloenda, diàleg entre pacient i psiquiatre, de *Annie Hall*: «—Doctor, el meu germà és boig. Creu que és una gallina. —Doncs, porti'l a un manicomi. —Ja ho faria, però és que necessito els ous».

. Mia Farrow fregia, al pis del jutge, un parell d'ous ferrats.

Pere Prada i Soler

pot resultar il·lícit de referir-s'hi sense abastar l'àmbit conceptual de l'univers, l'harmonia —utòpica!— de totes les coses... però a vegades un té dret a deixar-se anar, no?

Avui, la Gemio, tot arranjant parelles i assestant consells tòpics, convencionals, etzibava: «Porque la vida sin amor no tiene sentido, ¿verdad?» I ell, exhaust ja de llàgrimes que en realitat no li pertanyien, pensà que la vida sí serva un sentit, emperò lluny d'aquest tipus d'«amor», vacu, adulterat, pseudo-escenogràfic... L'acoblament de l'orbe exigeix la potenciació de les individualitats, argument sempre bescantat —censurat!— en un programa de títol eloqüent. Per això respectava certes persones que hi acudien, com la dona figuerenca —en la mateixa vesprada de què he fet esment— que demostrà un aplom admirable...

Al Canal 33, ensopegà Diane Keaton interpretant una meravellosa cançó, i immediatament se li desvetllà l'ànima sencera, descobrí amb intensitat que aquella melodia valia més, molt més, que tot el que acabava d'engolir-se; l'art es transformava en tornaveu de sa identitat, alenava per fi la simbiosi entre sensibilitat i intel·lecte, s'enlairava... Estimava, ara sí, perquè era ell, perquè vibrava com una criatura íntegra, perquè no renunciava a res.

Woody Allen, contradictori, vacil·lant, càustic, tendre, clarivident, prosseguia ofrenant el seu estol de cometes rutilants, excavant en els terrenys de la perplexa bellesa, embrancant-se en subtils vasos comunicants: «La

